

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

για τα γεγονότα του Δεκέμβρη

Το Σάββατο 6 Δεκέμβρη ο 16χρονος Αλέξης Γρηγορόπουλος εκτελείται από τον ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα ο οποίος μαζί με τον συνεργό του Βασίλη Σαραλιώτη γύρισαν να ζητήσουν τον λόγο γιατί τους έβρισαν ενώ έκαναν βόλτα με το περιπολικό τους. Πεζοί πλέον και αφού πάρκαραν δίπλα σε κλούβα των ΜΑΤ, φτάνουν στον πεζόδρομο της Μεσολογγίου και Τζαβέλα. Ο ένας από τους δύο βγάζει το όπλο του και πυροβολεί σκοπεύοντας προς τους παρευρισκόμενους πετυχαίνοντας τον Αλέξη στο στήθος. Αμέσως, αυθόρμητη εξέγερση εξαπλώνεται σε όλη την επικράτεια της χώρας, Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Λάρισα, Ιωάννινα, Ηράκλειο, Χανιά, Βόλος, Κομοτηνή κ.α.

Μεμονωμένο περιστατικό

Άλλο ένα μεμονωμένο γεγονός αστυνομικής κτηνωδίας εξελίχθηκε στην Ελλάδα της μεταπολιτευτικής “δημοκρατίας”. Ακόμη μερικά μεμονωμένα περιστατικά των τελευταίων 12 χρόνων κυκλοφόρησαν συγκεντρωμένα στο δίκτυο τις τελευταίες μέρες. Η λίστα ξεκινάει από τις 20/01/96, όπου σε “σκούπα” στη Σκάλα Ωρωπού, ο αστυνόμος Διονύσης Καρακαϊδός σκοτώνει Αλβανό μετανάστη. Και κλείνει με το περιστατικό της Πέτρου Ράλλη στις 6/10/08 όπου οι μπάτσοι δολοφόνησαν τον Μοντασέρ Μοχάμεντ Ασράφ, μετά από καταδίωξη, που οδήγησε στον σοβαρό τραυματισμό και άλλων 15 μεταναστών κατά τη διάρκεια υποβολής αίτησης ασύλου. Η λίστα της αστυνομικής βίας συμπεριλαμβάνει σειρά από κρατικές δολοφονίες και βασανισμούς. Η μνήμη μας δεν είναι τόσο ασθενής ώστε να ξεχάσαμε την υπόθεση με την ζαρντινιέρα, ή τον 22χρονο Ηρακλή Μαραγκάκη ο οποίος στις 09/12/03 έπεσε νεκρός από σφαίρες ειδικών φρουρών, επειδή το αυτοκίνητο οπού επέβαινε δεν σταμάτησε σε μπλόκο των (Τ.Α.Ε) στην περιοχή Ανωγείων Ρεθύμνου. Δεν ξεχνάμε ούτε τις δολοφονίες μεταναστών από συνοριοφύλακες, τους εξευτελισμούς Αφγανών στο τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα, τους ανώμαλους σαδιστές μπάτσους της Ομόνοιας οι οποίοι για να ικανοποιήσουν τις ορέξεις τους έβαζαν τον ένα κρατούμενο να βαράει τον άλλο και κινηματογραφούσαν για να δείχνουν τα κατορθώματα τους στις γυναίκες τους και στα παιδιά τους. Δεν ξεχάσαμε όλους τους τυχαίους εξοστρακισμούς, τον Χριστόφορο Μαρίνο, τον 17χρονο Σέρβο μαθητή Μάρκο Μπουλάτοβιτς στη Θεσσαλονίκη κτλ. Η λίστα είναι τεράστια και δείχνει πως οι περιπολίες ένοπλων καθαρμάτων στις γειτονιές μας έχουν καταστροφικά αποτελέσματα, τη στιγμή που σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες οι αστυνομικοί δεν κουβαλάνε όπλα.

Μικρό χρονικό της εξέγερσης.

Το βράδυ του πυροβολισμού (06/11) γίνεται άμεσα γνωστό το γεγονός, η δολοφονία του Αλέξη στα Εξάρχεια ενεργοποιεί αντανakλαστικά της κοινωνίας και αμέσως ξεκινούν συγκρούσεις με την αστυνομία. Στην Αθήνα η ΑΣΟΕΕ, το Πολυτεχνείο, το Πάντειο, η Νομική καταλαμβάνονται και έξω από τα ιδρύματα γίνονται συγκρούσεις. Ο κόσμος που συμμετέχει στις αυθόρμητες διαμαρτυρίες πληθαίνει, σε όλη την Ελλάδα. Επεισόδια και επιθέσεις σε τμήματα λαμβάνουν χώρα. Στη Σαββατιάτικη και στολισμένη Αθήνα δεν βρίσκει κανείς μέρος που να μην υπάρχουν φωτιές, το σκηνικό συνεχίζεται μέχρι τις πρωινές ώρες όχι μόνο στο κέντρο αλλά και σε γειτονιές. Το σοκ της εκτέλεσης από τον ειδικό φρουρό μετατράπηκε σε οργή και η οργή σε εξέγερση.

Την Κυριακή (07/11) από στόμα σε στόμα, μέσω του διαδικτύου και κινητών πραγματοποιείται πορεία που ξεκινάει από το Μουσείο με κατεύθυνση τη Γ.Α.Δ.Α.. Η συμμετοχή όπως αναμενόταν ήταν εντυπωσιακή, η πορεία με το που ξεκινάει δείχνει τις διαθέσεις της με χιλιάδες κόσμο να συγκρούεται και να επιτίθεται ενώ οι μπάτσοι δείχνουν να μην αντιλαμβάνονται τι έχει συμβεί αφού ένας βγάζει πάλι το όπλο του και σημαδεύει το πλήθος χωρίς να πυροβολήσει αυτή τη φορά. Μετά το τέλος της πορείας οι συγκρούσεις μεταφέρονται και πάλι στο κέντρο και στις περιοχές γύρω από τα πανεπιστήμια, τα Εξάρχεια και σε άλλα μέρη. Στην υπόλοιπη Ελλάδα η κατάσταση είναι παρόμοια.

Την Δευτέρα (08/11) τη σκυτάλη παίρνουν οι μαθητές οι οποίοι κλείνουν τους δρόμους και κατευθύνονται στα κατά τόπους αστυνομικά τμήματα και προκαλούν καταστροφές. Την πρώτη μέρα της εξέγερσης κανείς δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει αυτό που συνέβαινε, με αποκορύφωμα το βράδυ της Δευτέρας όπου η κατάσταση είχε ξεφύγει πέρα από κάθε έλεγχο. Στη μαζικότερη πορεία δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να ελέγξει τον κόσμο, η κατάσταση είναι πρωτοφανής υπουργεία και μεγάλα ξενοδοχεία στις φλόγες, νομαρχιακά κέντρα, τράπεζες, πολυκαταστήματα αλλά και μικρά καταστήματα καταστρέφονται ολοσχερώς. Στη πλατεία

Συντάγματος οι διαδηλωτές δείχνουν την εκτίμηση τους και στους λαμπερούς στολισμούς του δήμου για τις γιορτές. Το τεράστιο χριστουγεννιάτικο δέντρο φωτίστηκε ολόκληρο από τις φλόγες που το τύλιξαν. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία φτάνουν μέχρι τη Λεωφόρο Συγγρού αφού η πορεία δεν καταφέρνει να προσεγγίσει τη βουλή. Φυσικά μετά το τέλος της πορείας η Αθήνα συνεχίζει να φλέγεται.

Την Τρίτη (09/11) είναι η μέρα της κηδείας. Οι μαθητές συνεχίζουν τις διαμαρτυρίες και τα μπλοκαρίσματα δρόμων. Η αστυνομία όσο περνούν οι μέρες γίνεται όλο και πιο χυδαία με αποκορύφωμα την ώρα της κηδείας με χιλιάδες κόσμο να παραβρίσκεται στο νεκροταφείο του Παλαιού Φαλήρου τα ΜΑΤ κάνουν εμφανή την παρουσία τους και προκαλούν πριν ακόμα ολοκληρωθεί η τελετή ταφής ενώ ακόμα και ο Δήμαρχος της Νέας Σμύρνης, όπου εδρεύει το νεκροταφείο, είχε ζητήσει να μην υπάρχουν ΜΑΤ στην περιοχή. Στις συγκρούσεις που ακολούθησαν ένας Ζητάς βγάζει και αυτός με τη σειρά του περιστροφο και ρίχνει 10-12 σφαίρες στον αέρα. Στην υπόλοιπη Ελλάδα οι συγκεντρώσεις ξεκίνησαν 3 το μεσημέρι δηλαδή την ώρα της κηδείας του Αλέξη. Το παρακράτος είχε ξεκινήσει να πάνει δράση. Φασίστες, οννεδίτες, κένταυροι βρίσκονταν στις γραμμές της αστυνομίας τόσο στην Πάτρα όσο και στη Λάρισα και τη Θεσσαλονίκη ενώ στην Αθήνα έβγαλαν το μένος τους πάνω σε μετανάστες στην περιοχή γύρω από την πλατεία Βικτωρίας.

Την Τετάρτη (10/11) η πορεία της απεργίας ξεκίνησε ακριβώς την ώρα που είχε ανακοινωθεί και τελείωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο. Οι καταλήψεις σχολών σε όλη την Ελλάδα λειτουργούν ως εστίες αντιπληροφόρησης.

Τις αμέσως επόμενες μέρες οι κινητοποιήσεις παίρνουν φυσιολογικά διαφορετική τροπή αν και συγκρούσεις πραγματοποιούνται στα κέντρα των πόλεων, παράλληλα πραγματοποιούνται και πιο συντονισμένες δράσεις. Τηλεοπτικοί και ραδιοφωνικοί σταθμοί καταλαμβάνονται και μεταδίδονται μηνύματα. Υπό κατάληψη βρίσκονται 3 δημαρχεία: Αγ. Δημήτριος, Χαλάνδρι, Ιωάννινα, από όπου καλούνται λαϊκές συνελεύσεις. Μέχρι το βράδυ της Παρασκευής (12/11) 400 σχολεία και 28 σχολές κλείνουν από τους μαθητές και τους

φοιτητές. Φυσικά και χιλιάδες δράσεις έχουμε αφήσει έξω από το σύντομο χρονικό αλλά στα πλαίσια αυτού του κειμένου το θεωρούμε απόλυτα λογικό αφού οι αντιδράσεις επεκτάθηκαν σε πάνω από 23 πόλεις και σε δεκάδες συνοικίες της Αθήνας με τους εξεγερμένους να έρχονται αντιμέτωποι πέρα από την αστυνομία και τους παρακρατικούς και με άλλα συντηρητικά κομμάτια της κοινωνίας όπως το ΚΚΕ που έκανε προσπάθειες να ανοίξει κάποιες από τις κατελιγμένες σχολές.

Σκέψεις.

Σε αυτό το πλαίσιο ο αναρχικός χώρος, ούτε μπορούσε αλλά ούτε και ήθελε να παίξει καθοδηγητικό ρόλο στην αυθόρμητη αυτή εξέγερση. Όσο καλή διάθεση και να υπήρχε, για παράδειγμα να μην καταστραφούν μικρά μαγαζιά, η κατάσταση μας ξεπερνάει και η έκρηξη των υποκειμένων που ήρθαν σε επαφή με εξεγερτικές διαδικασίες και καταστάσεις δεν είναι υποκινούμενη αλλά προέρχεται από τα αντανάκλαστικά πολλών διαφορετικών κομματιών της κοινωνίας. Είναι πραγματικά βλακώδες να πιστεύει, αν το πιστεύει κανείς, ότι οι αναρχικοί ήταν οι μόνοι που συγκρούστηκαν τις μέρες αυτές. Άνθρωποι με εντελώς διαφορετικές κουλτούρες και βιώματα βρέθηκαν στα οδοφράγματα και σε κάθε μορφής διαμαρτυρία.

Όσο πρωτόγνωρη όμως ήταν η συμμετοχή και η εξεγερτική διάθεση του κόσμου, άλλο τόσο εκκωφαντικά προβλέψιμη ήταν η στάση των καθεστωτικών ΜΜΕ, τα οποία ούτε τώρα πρωτοτύπησαν, επιβεβαιώνοντας ξανά και ξανά το συνένοχο, δουλικό, αηδιαστικό τελικά χαρακτήρα τους. Αν ήμασταν στη Γαλλία θα μας αποκαλούσαν εξεγερμένους τώρα είμαστε “κουκουλοφόροι”. Το θέατρο και η υποκρισία στη προσπάθεια να διαχειριστούν επικοινωνιακά και αυτά τα γεγονότα, τόσο οι πολιτικοί αλλά και οι δημοσιογράφοι, μας έχει κουράσει, γιατί μία πιο ψύχραιμη ματιά θα έκανε αυτονόητη την υποκριτική τους αυτή στάση. Μία ματιά σαν αυτή που παρέχουν διεθνή μέσα, τα οποία αναλύουν την κατάσταση εντάσσοντας την σε ένα συνολικότερο πλαίσιο.

Την πραγματικότητα δηλαδή στην Ελλάδα, το πώς η κοινωνία χάνεται μέσα στη συντηρητική έκφραση της πολιτικής ηγεσίας, την οικονομική και εργασιακή ανασφάλεια και τα σκάνδαλα ενώ δεν μπορεί να αναπνεύσει από τη δυσωδία της διαφθοράς που τα κόμματα εξουσίας με εναλλαγές παράγουν.

Είναι αλήθεια πως αυτοί που έχουν να βγουν από τα γραφεία τους εδώ και πολλά χρόνια είναι αδύνατο να καταλάβουν τι συμβαίνει αυτές τις μέρες και από ποιους. Κάθε προσπάθεια ανάλυσης της ιδιοσυγκρασίας του “κουκουλοφόρου” προκαλεί γέλιο και θλίψη. Γιατί και η γελοιότητα έχει τα όρια της (λέμε τώρα).

Σαν ορκισμένοι θεματοφύλακες του καθεστώτος που είναι, το βράδυ της δολοφονίας έσπευσαν πρώτοι να τη δικαιολογήσουν με τη γνωστή επιχειρηματολογία τους (ο αστυνομικός δεχόταν επίθεση, πυροβόλησε στον αέρα κτλ). Έλα όμως που έξω από την εικονική ζωή τα νέα κυκλοφορούν πιο γρήγορα και έτσι ύστερα από λίγο, αφού απέτυχαν να κουκουλώσουν την υπόθεση, τα γύρισαν, σε μια προσπάθεια τουλάχιστον να μην προκαλέσουν περισσότερο αλλά και να υποκριθούν τους ανθρώπους με αίσθηση του δίκαιου. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να έρθουν απλά λίγο πιο κοντά στο Όσκαρ. Οι εξεγερμένες συνειδήσεις που άρχισαν να κατακλύζουν τους δρόμους απέδειξαν ότι η τρομοκρατία των ΜΜΕ μπορεί να σπάσει.

Από την επόμενη μέρα ξαναγύρισαν στο γνώριμο ρόλο τους. Συνεχής αναφορά στις ζημιές και τις κατεστραμμένες περιουσίες. Διαχωρισμός της βίας από τη διαμαρτυρία ανθρώπων (σύμφωνα μ’ αυτούς, σωστή διαμαρτυρία είναι μόνο αυτή που δεν ενοχλεί κανέναν άρα δεν την εισπράττει κανένας). Κατακλυσμός των τηλεοπτικών πάνελ από όλες τις αποχρώσεις της δεξιάς. Υπεράσπιση των αστυνομίας ξανά. Μέχρι και τη φιλολογία περί εξοστρακισμού της σφαίρας επανέφεραν. Εκεί όμως που έκαναν πιο σαφή την αντιδραστική θέση τους στο μέτωπο που άνοιξε ήταν όταν δικαιολόγησαν και βάφτισαν για άλλη μια φορά «αγανακτισμένους πολίτες» τους παρακρατικούς, χρυσαυγίτες και οννεδίτες που επιτέθηκαν στους εξεγερμένους στην Πάτρα, τη Λάρισα και αλλού. Και για

την ιστορία, ο δημοσιογράφος του «Ελεύθερου» Τύπου που φωτογράφησε τον ΜΑΤατζή στην Αλεξάνδρας με προτεταμένο όπλο απολύθηκε.

Είναι κάτι παραπάνω από σαφές πως για εμάς, δεν μπορεί να αποτελεί πρόταση για δράση και πολύ περισσότερο για οργάνωση της κοινωνίας όπως την οραματιζόμαστε η βία προς κάθε κατεύθυνση, οι καταστροφές μικρομάγαζων και το πλιάτσικο σ' αυτά. Δεν θα μπορούσε να είναι διαφορετικά άλλωστε, αφού μια υλική καταστροφή αρχίζει και τελειώνει την ίδια στιγμή και ελάχιστη σημασία έχει, πέρα από συμβολική, για τη συνέχιση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Εκείνο που είναι σίγουρο όμως είναι πως άσχετα με αυτή την άποψη, η έκρηξη της κοινωνικής οργής εκφράζεται μέσα στα πλαίσια της εξέγερσης, μιας εξέγερσης που ξεπερνά ακόμα και αυτούς που την ευαγγελίζονται και πλέον γίνεται υπόθεση υποκειμένων από όλες τις κοινωνικές και ταξικές διαστρωματώσεις (υπάρχουν και τέτοιες). Υπό αυτές τις συνθήκες και άσχετα με τη γνώμη του καθενός, δεν θα πρέπει να μας εκπλήσσει το γεγονός ότι άνθρωποι απαλλοτριώνουν εμπορεύματα, τη στιγμή που η απαλλοτρίωση της εργατικής τους δύναμης δεν τους επιτρέπει τη νόμιμη απόκτησή τους. Παρόμοια μπορούν να ερμηνευθούν και οι καταστροφές. Η εξέγερση εμπεριέχει την οργή. Απλά συμβαίνει.

Το να χρησιμοποιείς τέτοιου είδους αντεπιχειρήματα στην προσπάθειά σου να μειώσεις ή να απονοηματοδοτήσεις τα γεγονότα είναι απλός και ξεκάθαρος λαϊκισμός. Σ' αυτό το πνεύμα, εναλλακτικά μπορούμε να προτείνουμε να πληρώσουν εδώ και τώρα τις ζημιές στα καταστήματα ο δολοφόνος Επαμεινώνδας Κορκονέας, ο συνεργός Βασίλης Σαραλιώτης και η πολιτική ηγεσία που τους ενθάρρυνε.

Εκείνοι όμως που δεν έχουν κανένα απολύτως δικαίωμα να μιλούν για ζημιές είναι οι εξουσιαστές και οι δημοσιογράφοι – προπαγανδιστές τους. Καταδικάζουν τις μαζικές κλοπές λάμπου, ρούχων και γυαλιών και τις καταστροφές μαγαζιών, επικαλούμενοι μάλιστα μέχρι και το εργασιακό μέλλον των εργαζομένων σ' αυτά. Την ίδια στιγμή, προωθούν νέα μέτρα στην κατεύθυνση της οργανωμένης και νόμιμης ληστείας σε βάρος των μικρομεσαίων για τους οποίους χύνουν ποτάμι

τα δάκρυα. Κουκουλώνουν το ένα σκάνδαλο μετά το άλλο. Ρίχνουν στις πλάτες του κόσμου το βάρος για την οικονομική επανάκαμψη των μεγάλων τραπεζών που διέρχονται κρίση στα κέρδη τους. Φροντίζουν αδιάκοπα για την οικονομική εξαθλίωση των εργαζομένων μέσα από εξοντωτικές εργασιακές μεταρρυθμίσεις. Πλουτίζουν. Βαθαίνουν την ταξική αλλά και κοινωνική ανισότητα, αυτήν που γεννά την οργή η οποία δεν θα κάνει διάκριση σε μικρή, μεσαία ή μεγάλη βιτρίνα.

Για αύριο τα πάντα είναι ανοιχτά όχι μόνο γιατί αυτός ο γλοιώδης λακές, Αλέξης Κούγιας ρίχνει λάδι στη φωτιά με τις παρεξηγήσεις και το θέλημα του θεού, όχι μόνο γιατί πάνε να θάψουν και πάλι το θέμα και να ελαφρύνουν τους φονιάδες την ίδια στιγμή που προφυλακίζουν τους συλληφθέντες αγωνιστές οι οποίοι έχουν την αλληλεγγύη μας. Αλλά γιατί η αντίσταση έχει χιλιάδες εκφάνσεις και οι επιτιθέμενοι νεολαίοι που σήμερα καταλαμβάνουν τα σχολεία και τις σχολές τους δηλώνουν πως παίρνουν τα πράγματα στα χέρια τους, δηλώνουν πως δεν κοιμούνται.

Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε!

Περιοδικό Ανεπίκαιρα

12/12/2008